

La mirada sense destí

Enric Alberich

En un primer moment, quan em vaig assabentar de la desaparició de Victor Mature, una sensació de desconcert em va envair: però no era ja mort?, em vaig preguntar. La meua impressió, és evident, era del tot equivocada. Pensant-hi una mica, però aquest desconcert inicial es podria valorar com quelcom més que una anècdota, com una mica més que el simple resultat d'una traïció de la memòria. De fet, aquest oblit bé podria respondre a una cosa més profunda: Victor Mature era la *viva* imatge d'un cinema del passat, d'un cinema ja mort i irrecuperable, fet de *glamour*, de cartró pedra, de cinemascopes incipients i de jocs amb el *kistch* que ara ens semblen una pura ingenuïtat. Mature, no ens enganyem, era un mal actor, per molt que tothom tingui tendència a santificar els desapareguts i ara ens vulguin fer veure el

blanc negre. Malgrat tot, la seva mirada sense destí, la seva cara de pal i de mal d'estómac etern, són ja un emblema –no menys etern– d'una certa època de Hollywood, una època daurada. El seu triomf va representar, en darrera instància, el triomf del carisma i del valor de la pura presència per damunt del veritable talent, tot establint amb l'espectador una curiosa complicitat, com dient-li a cau d'orella, en un apart un punt teatral: "Sí, sóc dolent com a actor, sóc inexpressiu i faig el que puc, però oi que segueixes la pel·lícula i et creus el meu personatge? Doncs deixa'm seguir treballant, si us plau". De tot això es pot deduir una pregunta molt, molt maliciosa: de debò fan falta bons actors per fer una bona pel·lícula? Perquè, això sí, i ni que ara ens pugui semblar una barbaritat, Victor Mature va protagonitzar unes quantes bones –i fins i tot molt bones– pel·lícules... ■

El dia abans del darrer eclipsi del mil·lenni moria Victor Mature.

Xavier Flores

Molts pensen en Victor Mature com un correcte secundari –a l'estil de Sidney Greenstreet, salvant les distàncies– abans que no incorporant gatlants de poc registre o en personatges impossibles de la Roma imperial. De totes formes, el seu físic

li va servir per demostrar que sí que hi havia papers importants per a ell, sobretot en el cine negre –com va demostrar Hathaway– i fins i tot, amb l'ajuda de la sort, incorporar el tortuós Doc Holliday, en una de les grans pel·lícules de John Ford. La majoria d'actors afins a Mature morien sistemàticament abans d'acabar la pel·lícula. Nosaltres ens estimam més recordar-lo encaixant sacrificadament les bales dels pistolers de Richard Widmark a la millor i més encertada de les seves composicions. Descansi en pau, senyor Bianco. ■